

Apărarea Națională

ORGAN SĂPTĂMĂNAL AL LIGII APĂRĂRII NAȚIONALE CRESTINE

Director:
Dr. DIONISIU BENEĂ
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Arad, strada Vicențiu Babeș No. 6.

Deviza noastră: „Hristos, Regele, Națiunea”.
„Vom lavi de-opotrivă în lădanul parazitilor și în Românul necinstit și înstrăinat.”

Apăra sub conducerea unui Comitet.
ABONAMENTUL PE UN AN:
Pentru plugari și muncitori — Lei 160
Pentru intelectuali — — — Lei 200
Pentru înștit. și fabrici — — — Lei 500

Declarații fiscale și impunerile.

După declarațiile despre venitul anual pe care îl are fiecare dintre noi, — venit anual rezultat din pagubele de zece ani, de care am avut cu toții parte, afară de hoji și pungășii cari și în acest timp ș-au făcut averi speculând, înșelând și furând fără milă și fără rușine avutul altuia, avutul unui particular sau avutul statului, — urmează impunerile cu fel și fel de dări, mai numărăse decât stelele cerului.

Statul este dator, statul n'are bani, trebuie să ajutăm statul. Foarte bine! Dar să-l ajutăm toți pe o formă, după dreptate, conform venitelor și averii fiecărui cetățean, locuitor al acestei țări. Să nu se ia în considerare că cutare este d. e. rudă cu ministrul, avocatul contelui X etc. Să fim împuși la dări toți la fel!

Și apoi să se ție cont de sărăcia nemai pomenită în care se sbate întreagă biata țară, să nu o sugrumăm, să nu o nimicim storcându-i și ultimul ban și ultima-i vlagă; silind în felul acesta și pe cei buni și cinstiți să facă declarații false.

Iată o parte din ceea ce scrie d-l C. Petrescu despre urgiile fiscale:

Evaziunea (tănuirea-declarațiile false) fiscală devine obligatorie, e singura resursă să-ți salvezi averea și munca, atunci când vistiernicul plecat pe condicile lui, obsedat numai de tiranica linie sub care a înscris totalul veniturilor scoase din piatra seacă, uită că de pe un contribuabil chiar mort, fiind poți jupui decât o singură piele.

Fiscul își suprimă singur contribuabilii. E grădinarul tâmpit, care taie mărul din rădăcină, ca să-l ia fructele până la ultimul, din vârf, uitând că la anul nu va mai avea nimic de culles dintr-o livadă total devastată.

Un sfert din munca și din averea

noastră, e pompat automat în fiecare an de fisc. Pe alocuri jumătate chiar.

Pentru ce bun și pentru ce înlesnire în schimb? Drumurile noastre sunt cele mai păcătoase din Europa. Trenurile cele mai prompt predispușe să sară de pe linii și să se scufunde cu poduri cu tot. Pensionarii cei mai prost plătiți. Școala și dascăli, în cea mai rușinoasă stare. Analfabetismul cel mai prosper, ca și sifilisul, ca și mortalitatea infantilă, ca tot ce constituia odinioară amintirea unei domni blestemate, rămasă în legendele negre ale poporului: Ciurma lui Caragea sau vremea lui Lăcustă Vodă. Gospodăria guvernelor e atât de incapabilă și de ticăloasă, încât a descoperit și secretul mai misterios decât piatra filosofală, și mai miraculos: secretul de a transforma plugarul în muritor de foame, chiar când recolta ogorului i-a fost îmbelsugată, căci belșugul este pentru cămătar, iar nu pentru el.

Relele se pot înșira nenumărate. Mi-e greu să găsec un singur bun din această țară, care să fi venit de la vreun guvern. Dacă există vreunul e un dar al pământului la care guvernele s'au repezit să roadă cu dinți flămânzi.

Se miră guvernele de nepatriotica noastră rezistență fiscală, de lipsă de sinceritate fiscală, de dezerțunea fiscală, de faptul că birnicul nu vine cuprins de entuziasm fiscal să-și dea o parte din avutul și din venitul muncii lui, statului?

Dar în ce țară oare banul contribuabilului își găsește o întrebuintare mai proastă, o risipă mai necugetată, pentru a întreține profesioniștii politici fără altă profesiune?

De ce ne-ar cuprinde acest brusc și nebul entuziasm fiscal, ca să întrefinem munițiile bătăliilor electorale și toate epavele vieții, pe care fără meseria politicienilor, nu i-am tocni nici slujii la măturat gunoii?

Propaganda cea mai convingătoare ar fi fost fapta; dovada evidentă că banul rupt din munca și din averea contribuabilului a mers să umple un gol real și să împlinească o operă constructivă, nu să înțelească preocupărilor partidului care se află astăzi la guvern, după cum i-a preocupat pe cei ai guvernului de ieri și îi va preocupă pe cei ai guvernului de mâine.

De două săptămâni, în fața imprimatelor de declarații fiscale, jumătate din locuitorii țării și-au muncit creierul și și-au frânt mâinile, cum să-și salveze măcar pâinea cea de toate zilele și gologanii dobânzilor. Că aceste declarații, au fost inspirate de aceleași sentimente ale țărănilor care i-a găzduit acum exact două sute de ani pe Jean-Jacques Rousseau, nu e nici o mirare.

Aceleași cauze produc aceleași efecte. Domnul Virgil Madgearu n'a descoperit, nici n'a inventat ceva nou. America e descoperită, praful de pușcă inventat. Au purtat alți grija mai înainte.

Ce minune, ce fericire ar fi pentru bietul contribuabil, dacă conducătorii lui, guvernele, ar face o dare de seamă amănunțită, arătând unde, pentru ce, spre scop s'a folosit și ultimul ban încasat, de multe ori, cu toba și vânzându-și-se vacuța cu lapte dela gura coplașilor, perina de sub cap și ha na de pe noi. Acest lucru îl pretindem cu tot dreptul dela păzitorii legii, cari și ei la rândul lor pretind ca toți cei ce nu dăm seama și de ultima pară câștigată prin muncă istovitoare, să fim aspru pedepsiți.

Ei! dar oare care guvern ar îndrăzni să arate ce s'a făcut cu „fondurile fără fond secrete”?

Numai L. A. N. C. va arăta fiecare prin dări de seamă publice scrise cât a încasat și cât și pe ce a spusat averea noastră, zecile de miliarde încasate prin dări dela noi. Așa-i lucru cinstit și curat.

Dacă fiecare particular, profesionist, societate și bancă trebuie, este obligată prin lege să aibă o evidență despre venitele sau pierderile sale, trebuie să aibă registre cinstit conduse și cari se pot controla ori în care moment, atunci de ce oare numai statul să fie scutit de astfel de legi!

Un contribuabil lincist.

Din timpul alegerilor. Februarie 1930 jud. Hunedoara

Un alegător fiind întrebat cu cine votează, răspunde:

„Cu roata Domnule, că roata ne-a eștinut porumbul”

Altul: „Auzi domnule, nici noi oamenii nu suntem vreaici de vot dar acum că și muerile sunt chemate să voteze?”

„Vai și omar de țara unde muerile trebuie să voteze”

Auzi Domnule Maniu sentința, ne-apelabilă, a nației?”

Pe buletinele de vot „La pușcărie ești voi, căci toți sunteți hoji și tâlhari!”

„Trăiască Comuniștii jos partidele politice”

Și alte injurături ce nu se pot scrie. Să mai spunem, că votul universal dat și femeilor nu ne va feriți oprostul nostru neam!

Când românii să Ceartă, Comuniștii câștigă.

Alegerile comunale din Vulcan județul Hunedoara.

Duminică în 9 Februarie 1930 s'a ținut alegerea pentru Consiliul comunal din Vulcan Județul Hunedoara.

Iată rezultatul alegerii:

Comuniștii 477 voturi
Socialiștii 473
Național-țărăniștii 385
Liberalii 135

Vă trebuie o lecție mai bună ca aceasta Dlor Național-țărăniști, Liberali și averescani?

Alegerea dela Vulcan încă nu însemnează nimic, pe lângă rezultatul alegerilor din toate orașele provinciilor alipite la România Mamă!

Atunci să vedeți consilii — alese pe sprânceană — Dlor politicienilor, învrăjbiților ai nației românești!

În ziua de 17 Martie 1930 te vei putea bucura *Die Mania*, de opera Diale, *legea administrativă*, din care vor eși consilii orășenești — minoritare — iar nu românești, cum ar trebui să fie în țara românească!

Vedeți lubiți cititori ce s'nt în stare să facă partidele politice de dragul puterii Trădează interesele neamului!

Clasele sociale și Partidele Politice.

(Continuare)

de: Romulus Damian

Alătura de acest privilegiu pășea incultura politică a cetățenilor, complectă indiferență față de trădările din trecut a șefului liberalilor, Dimitrie Sturza, și grava boală a românului: uitarea și ertarea prea repede. Căci într'adevăr în care alt stat, în afară de România, ar mai fi îndrăznit să se arate în public, ba mai mult să mai aspire la postul de conducător de partid politic și apoi să fie reprimat ca pim ministru, un trădător ordinar de frați de același neam și sânge, ca Dimitrie Sturza în prea mult îngăduitoarea Românie? În care țară din lume să mai îngăduie că un fost prim ministru, care a făcut numai rău țării sale din cauza îndărătniciei și a închipuirei de care suferă, să adreseze

memorii-ultimat, capului statului, sau locuitorului, cum adresează mai în zilele trecute actualul șef al partidului liberal, Vintilă Brătianu, a cărui curaj de a țipa mereu că România mare să datorește atâta de mult familiei d-sale și a oamenilor ce servesc această familie a depășit până și marginile ideiei fixe? Poate fi cineva așa de mult înlăunțuit de o asemenea idee fixă încât să uite până și de cele mai elementare argumente cunoscute azi de toată lumea că perirea de sute de mii de soldați în războiul pentru întregirea neamului se datorește în primul rând lipsei de echipament, de înarmare și de hrană de care suferea toată armata noastră intrând în acest războiu, ministru de războiu fiind dl Vintilă Br-

tianu care pe lângă că se pricepe în arta războiului cum se pricepe ofițerul de trupă la chirurgia medicală, adică de loc, mai prezenta și rapoarte contestabile, mult regretatul rege Ferdinand I în privința aceasta? Și mai e ceva, tot așa de grav. Cine nu știe azi că în timpul războiului de întregire ministrii liberali, în frunte cu vestitul mânător de averi și de bani publici Alexandru Constantinescu-Porcu, se plimbau în Moldova cu trenuri speciale în vreme ce mii de răniți gemeau de dureri, țipau din sângele ce le curgea din rane, iar alții mureau de chinuri ce le rodea sufletul, sub pretextul că nu sunt trenuri care să îi transporte la spitale ca vai de ei, căci fondurile dispăreau în buzunarele veșnic sparte a miniștrilor liberali? Cine nu împărtășește cu mine, în acest caz, părerea că în fața acestor fapte incontestabile, și mai mult decât revoltă-

toare, e mai bine dacă actualul șef al liberalilor în loc de a dovedi mereu intransigență în falsificare de adevăruri istorice bătându-și joc de memoria altora ar mărturisii vinovățiile sale asupra tuturor relelor pe care le-a căuzat până azi poporul și statului român, care i-a tolerat atâta umilire și îi mai suportă și astăzi batjocura, grație îngăduinței și bunătății sale legendare?!

Evident că dacă poporul român n'ar suferi de această grozavă boală, pe care partidele politice toate o agravează la fel ferindu-se de a lumina poporul, oricât de mult ar fi vroit regele Carol I să readucă la putere pe Dimitrie Sturza, foarte agreat la Budapesta și la Viena, din cauza sa de trădător al românilor transcarpațini și unde regele Carol I își avea raporturile sale de prietinie și de alianță po-

Politică sau revendicări?

După desfășurarea marelui congres al corpului didactic, — mare pentru că au fost peste zece mii de participanți și mai ales mare fiindcă s'au strâns laolaltă, unindu-se, înfrățindu-se, dascălii celor trei grade de învățământ, pentru a ajunge la acelaș scop: intrarea în legalitate, care, în mod firesc aduce după sine mărirea salariilor, atât de mici astăzi — dl Virgil Madgearu ministrul finanțelor a spus că acest congres nu a fost decât o înscenare politică, cu intenția de a sdruncina guvernul.

Să vedem întrucât are dreptate domnul ministru: în anul 1927, sub guvernul averescan, dl Mihail Manoilescu, tânăr, înțelept și setos de dreptate, a făcut o lege de armonizare a salariilor, în care au fost încadrați toți funcționarii, după însemnătatea rolului în organismul vieții de stat și cu retribuția ce li se cuvine. Această lege punându-se în aplicare toți s'au bucurat de arătările ei și singurii membrii corpului didactic nu au fost plătiți conform legii ci lăsați în stare de inferioritate față de celelalte categorii de funcționari, cu toată precizia și claritatea legii. Mai mult de doi ani învățătorii au așteptat cuminiși la catedrele lor, muncind din greu, să li se îndrepte situația nenorocită în care se găseau, dar nimeni nu s'au gândit la ei, iar în timpul din urmă mărindu-se impozitul s'au mai scăzut salariul și s'au ajuns că un învățător începător să primească o leafă lunară de 2950 lei, dar nici pe acela întreagă și la timp. Deasemenea anunțându-se că reducerea pe C. F. R. se interzice, că oficalele se plătesc, poveri ce apasă puternic asupra pungilor anemice, învățătorii îngrijorați pentru ziua de mâine au început să se miște și a dat Dumnezeu s'a găsit în fruntea Asociației învățătorilor dl Toni, care printr-o muncă fără oboseală a ieșit să facă unirea cu Asociația profesorilor secundari și Asociația profesorilor universitari și dl Hurmuzescu, Forța și Toni au mers la toți marii dregători și pretutindeni s'au ales cu promisiuni. Mergând și la Ministerul visteriei dl Madgearu a spus „Știu că sunteți afară din lege și declar că vă voi ține mai departe în afara legii” iar la stăruința delegației, dl ministru a răspuns supărat: „N'am bani și chiar de voi găsi un milion, nu-l voi da școalei”.

Văzând căpeteniile celor trei asociații dascălești că nimic nu au folosit și că pentru anul 1930 se pregătește

un buget ca toate celelalte, nereal, cu spuză de articole la cheltuieli fără nici un rost, au hotărât ținerea unui congres general în zilele de 6, 7 și 8 Decembrie 1929 la București și s'a ținut. Capitala a adăpostit peste 10.000 ostași de toate gradele ai culturii și și-au spus cuvântul tare, răspicat și direct. S'a lovit fără milă în toate partidele politice și în guvernele lor, iar la propunerea unui vorbitor de a se înghieba un partid al învățătorilor, tunete de proteste au năvălit din sală, toți strigând: „Nu, suntem sătul de politică”. Prin urmare cu acea ocazie s'a căutat prahodul politicii așa cum se face în țara noastră.

Ce l-a făcut atunci pe dl Madgearu să spună chiar în parlament că în manifestația de a-și cere drepturile lor, învățătorii au avut țesută politica?

Pentru că s'a pomenit atât de des numele dlor Vidrighin și Krakalia plătiți cu mulți bani din bugetul țării? Fiindcă s'a vestejit fapta guvernului căci a pensionat pe foștii funcționari unguri, cari n'au vrut să jure credință țării noastre? Sau pentru că aproape toți vorbitorii au cerut să vadă condițiile statului, să se cerceteze atât veniturile cât și cheltuielile? Da propunere cuminte a fost aceasta: „Să se arate registrele cu veniturile și cheltuielile statului și dacă se va constata că nu sunt bani, atunci corpul dascălesc va cere singur să rămână în afara legii”... Dar nu!..

Nu se poate spune că nu sunt bani când dl Stan Vidrighin este angajat cu contract pe 10 ani și primește 3.000.000 lei anual, plus alte indemnizații și diurne, Krakalia că șade degeaba este plătit cu 800.000 lei, când teatrul particular „Ventura” din București este subvenționat cu 7.000.000 lei, apoi să nu se revolte bietul învățător, când după o muncă grea de o lună primește 2950 lei?

Foamea și nedreptatea a adunat dascălimea din cele patru colțuri ale țării și nu patima politică cum a înțeles greșit dl ministru Madgearu. Și dacă nu crede, să întrebe pe frații Haneș, deputați ai majorității, căci au fost la congres.

Învățătorii nu se lasă orbiti de cele 146.000.000 lei acordate acum în urmă, ci cer să se pună capăt risipei, căci așa se scoate cu ușurință suma trebuitoare pentru îndreptățirea învățătorilor.

George A. Costea,
inv. — Prahova.

litică, ei ar fi trebuit să țină seamă de protestele poporului ce s'ar fi produs depe urma acestui fapt. Cum însă nimeni nu se mișcase contra trădătorului, ba mai mult oamenii care îl pecetluiră de trădător ajunși iarăși flămânzi după continuare de viață de trântori și de desfrâu se îngrămădiră în jurul trădătorului mirosind că iar li se va da putere, el îndrăzni a scoate iar capul și apoi tot ei începură a îl scoate de nevinovat, ba chiar de mare naționalist. Dacă mai adaug la acest spectacol caraghios și faptul că după acești oameni se luaseră apoi și toți acei ziaristi și scriitori a căror condelu e veșnic de cumpărare și de vânzare atunci cititorul atent își poate forma mai lesne tabloul necesar asupra licitației de caracterele lor în viața socială și politică, caractere de deplâns și de care ne lovim și astăzi încă atât de deseori, în dauna României și spre rușinea noastră.

Trădătorul Dimitrie Sturza ajuns iar în fruntea regimului liberal la 1901, când fu primit în cabinet și Ionel I. C. Brătianu, — fiul mai mare a lui Ion C. Brătianu, ca ministru al lucrărilor publice, în vreme ce fratele său, al doilea fiu, Vintilă Brătianu, — actualul șef al liberalilor, — era instalat ca director de ziar la organul oficial al partidului „L'Independance Roumanie” ce apare în limba franceză și astăzi, în loc de a dovedi țării că nu a stat de pomană la Paris la Politehnică, grija cea dintâi a trădătorului Sturza fu pedepsirea aspră a tuturor cari au îndrăznit să îl stigmatiza de trădător ordinar pentru faptele sale rușinoase, despre care am vorbit. Întreprindea sa însă, în această privință, nu aduse rezultatele urmărite și dorite, căci oameni întregi ca Take Ionescu și Nicu Filipescu îl puseră la punct.

Oligarhii desfrânați văzându-se iar

Alegerile județene

după cum am scris în No. trecut s'au terminat cu triumful guvernului. Dar și opoziția a avut la aceste alegeri cu mult mai multe voturi decât la alegerile generale parlamentare din 1928, ceea ce dovedește că guvernul s'a pierdut o parte din popularitatea mare pe care a avut-o înainte de a veni la putere.

S'a dovedit că în special L. A. N. C. s'a întărit foarte mult din toamna anului 1928, căci atunci pe întreaga țară n'a întrunit nici 55.000 voturi, iar acum când a candidat numai în 6 județe a câștigat peste 36.000 de voturi, deși județele în cari a candidat sunt dintre cele mai mici.

În aceste alegeri au fost în foarte multe părți încercări sângeroase între alegători, în total u 9 morți, și foarte mulți răniți; fapt foarte dureros.

În județul Arad n'a fost nici o încercare, laudă i se cuvine pentru acest rezultat dl-ului prefect Dr. Marșieu, care a procedat cu multă prevedere, tact și energie la menținerea ordinii.

Agitațiile pentru alegerile comunale sunt în toi. Se sperează că în orașele cu majoritate minoritară se va forma câte un bloc puternic românesc, având toate partidele românești o singură listă. În cazul acesta învingerea nu poate fi decât pe partea românească, dovedind înghințelor minoritari că românii fiind uniți între ei n'au nevoie de pactul lor, care de altfel la noi în Arad nu s'a încheiat tocmai în urma intransigenței partidului maghiar, care încrezându-se prea mult în propriile lui puteri, l'a refuzat, dovedind prin această ținută că atunci când se simțește tare, când crede că și fără concursul românilor va lua majoritatea, nici nu vrea să stea de vorbă cu partidele românești.

Oare vor învăța românii cum trebuie să procedeze în viitor și ei față de acel partid jidano-maghiar?

Iar acum la alegerile Municipale ale Aradului datorința fiecărui bun român și cetățean loial al Țării este să între în luptă, — luptă dorită de partidul maghiar, dar acceptată de dl prefect Marșieu în numele tuturor românilor, — să voteze lista românească și să învingă. Titus.

Apărarea oamenilor de bine.

Ce caraghios lucru este să te gândești astăzi la oameni de bine și totuși acești oameni de bine există; sunt ascunși, neobservați de nimeni trăesc aiudoma, încurajați de ei însuși și pe ici pe colo, se manifestă în lumea de toate zilele, ca o rază de soare primăvăratec. Li văd și-i vedeți în fiecare zi venind oboșiți dela birou sau clasă, cu ziarul în mână și cu greutatea pe suflet, de par'că toate necazurile țării, ar veni dela dânsii. Au în dânsii, ceva bun de oameni cinstiți, de gânduri mărețe și clocotește în suflet o dragoste adâncă pentru Țara lor. Nu vorbesc nici de rău, nici de bine, dar au o credință oarbă în viitorul „de aur” a României noastre. Trăesc în visurile lor și dacă soarta îi învrednicește c'o demnitate de stat, cât de mică, devin dușmani partidelor, și dușmaniți de ele numai prin faptul că știe să fie cinstit.

Deviza lor este: „Nici un ban mai mult. Dreptul meu și atâta tot”.

Aceștia n'au diurne luate fără milă din buget și devize secrete. Automobile la scară, pentru doamnă și copii cu neamurile până la a noua spiță, nu li-au scos niciodată din garajul prefecturii sau primăriei, căci cunoscu bine, din ce bani s'au cumpărat.

Trenuri și vagoane separate, n'au garat niciodată găurile în așteptarea lor iar misiuni în strălăutate n'au fost prevăzute cu diurne grase. Ca orice cetățean contribuabil cățărătește alături de mulțime și se plimbă atâta cât îl ține punga.

Pus în fruntea unei instituții nu folosește nimic ce nu-i al lui și toată priceperea și iscusința lui este pusă în slujba progresului. Nici servitorii instituției nu fac pe lacheii în casa lui personală; nici cumpărăturile din piață, pentru adăpostii, nu trec mai întâi prin vama bucătăriei personale și priceperii vestei; nici bucătăria instituției nu-i face „șnițelul vienez” nici spălătoria instituției nu-i calcă gulerele și'n sfârșit nici brutarul angajat nu-i aduce în fiecare dimineață 2—3 pâini albe în plus sau măcelarul 2—3 fleci mari de doamne ajută, ca să aducă personalului tot ce n'a putut vinde

în fruntea țării în loc de a ușura soarta grea a poporului, — care în trecut ca și azi duce pe umerile sale întregul edificiu de Stat, muncă oboșitoare pentru care este răspătit cu răpirea de orice drept și de orice dreptate reală, în vreme ce o mână de privilegiați al soartei se ridică deasupra legilor, exploatănd și Statul și poporul în interese de partid politic, — acești destrăbălați ai neamului românesc se puseră iar cu toată forța de înșețai vampiri asupra poporului nenorocit urcând impozitele până la paralizie fișcală, cum au procedat și cei mai mincinoși vandali politici din zilele noastre de azi, cunoscuți sub numele mincinos: naționali-tărăniști. Și astfel, — spre a ajunge iar la bani, — ei votară legi care permiteau vinderea sau amanetarea celor mai însemnate isoare de bogății naționale străinilor ca: petroliul, pădurile statului etc. Faptele aceste avură ca prim rezultat

o nouă invazie de jidani în țară cu care se întovărășiră apoi toți destrăbălații din partid exploatănd tot ce era rentabil, și apoi îndepărtând împreună razele de renovare a edificului politic și administrativ pe care le introduceau conservatorii întotdeauna la venirea lor la putere, pentru ca astfel să fie pregătită calea pe care apoi țărănimea să-și aibe asigurată situația politică și socială, la care li dă doar dreptul însăși massa ei omogenă, cum și însemnătatea ei în viața noastră economică și națională.

În mijlocul acestor împrejurări triste, pentru că se luase națiunii și Statului orice forță morală și (orice rezistență materială, străinii abia veniți în țară beneficiară de ocaziunile oferite individual de a își înrădăcina prin privilegiul special forța de spoliare asupra destul de nenorociților țărani.

(Va urma)

Nici un ac dela jidani!

El dă totul pentru instituție și pentru acei ce-a fost creiat. Nu-și pătează cinstea și nici nu se murdărește pentru un fir din pătrunjâl luat din oala instituției sau o feică mai grasă luată din gura celui sărman. În casa lui n'ar să găsești un ac, luat din munca altora și totul e făcut din munca și sudoarea lui, fapt ce-i dă puțința să țină veșnic fruntea sus.

Nu zic, orfi mulți ce și-au făcut avere din munca altora și tăcuți stau înfipți în demnității, sugând ca lipitorile ceea ce trebuie să dea altora sau să se economisească.

Or fi mulți, ce au în casă bucatărese, servitori și dadace plătite din bugetul statului și lucruri mândre făcute de nenorociți, ce n'au puțința să spună...

Dar, nu-i cunosc și nici nu vreau să-i cunosc. O scârbă de noit, am pentru aceștia ce nu se mulțumesc cu ce au și mai rup și din pâinea mulțimei. O să vină vremea răfuelii, se va găsi un om și un control serios. Hăit! de unde aveți toate acestea? În vreme când lumea se luptă cu nevoi și-și dă obolul pentru țară, tu stai liniștit lipitoare!

Și nădejdea noastră, nu este într-o mână de oameni, ce-și murdăresc sufletul; nădejdea noastră e la mulțime. În mulțime sunt oameni și afirm cu toată convingerea: îi avem.

Avem oameni de bine, ce plămădesc planuri mărețe, ce pornesc la acțiuni cu energii titanice și ce au un gând, fericirea națiunii.

Avem oameni cărora le lucesc în ochi dragostea sfântă pentru glie și cari pornesc la drum, pe cont propriu. În țara aceasta, pecețuită cu sângele părinților noștri, sunt oameni ce nu se murdăresc furând bugetul, făcând afaceri și făurind din viața lor un vis.

Săraci au fost și săraci vor rămâne diavolul viața lor e un exemplu de bine, de abnegație și de muncă, în binele tuturor. Și'n fața lor mă închin! În fața omului ce-a cunoscut un drum: munca și cinstea!

Azi mai mult ca ori când avem nevoie de chibzuială și de economii. Nici un ban, asvârlit fără de rost; nici o acțiune fără țintă și oamenii ce înțeleg aceste lucruri, au nevoie de apărarea noastră, de adărarea noastră la faptele lor. Și-i vom urma!

"Apărarea națională" în nr. trecut a accentuat cum lucrează un om: **Dr. Luțai**. Nu-l cunosc și e deajuns că s'a pomenit faptele d-lui, ca să-mi zic „iată un om!” Iată o nouă menire a ziarelor; „Să scoată în evidență oamenii ce muncesc, nu toate secăturile și toți apașii și frauduloșii unei vieți păcătoase”.

Auziți: „... nu s'a lucrat pentru acest Municipiu în zece ani, cât s'a făcut, de când este el la conducere!”. Față de astfel de oameni toată stima, căci de acești oameni avem nevoie.

George Alănașiu.

Rugăm achitați abonamentul și trimiteți, cari puteți câte-o sumușă și pentru fondul de rezistență!

Rușine!..

*Strămoșii, veacuri după veacuri, luptat-au pentru-această țară,
Și neclintii și zi și noapte au fost cu pieptul la hotară;
Strămoșii ne-au păstrat pământul, cât vezi cu ochi-albind în zare,
Din munții păduroși și până, hăt dincolo de neagra mare,
Și graiul, datini, obiceiuri și creștineasca lor credință!..*

*Strămoșii, după ori ce luptă, și după ori ce biruință,
Clădeau locașuri de'nchinare, și iar plecau ca să se bată,
Fricoși și lași, roboși de dușmani, nu cred ca să fi fost vreodată,
Că-l știu, ierau un singur suflet, și toți o singură simțire,
Cu vitejia lor născută, pusese lumea în uimire.*

*Iar, ce-l veniți cu gânduri rele, să prade, să le ia pământul
Găseau odihnă pe vecie, căci își săpară și mormântul!..*

*Și astăzi, astăzi, ce rușine, înstrăinată ni-e moșia,
Tristețea o cetești pe fețe, și dusă ni-este veselie;
Uitad-i sârba și bătuta, iar buciumul nu vrea să sune,
Și cântul nostru de-orce clipă, e cântec de îngropăciune;
Topoarele sau pus să taie, toți codrii falnici de aramă,
Și noi tăcem plângând podoaba, în colțuri albe de năframă
Simțim în două zeci de feluri, și ne schimonosim vorbirea,
Ș'am vrea un suflet să se nască, să ne arate mântuirea!..*

*Lăsăm hotarele deschise, să între cât mai mulți nemernici,
Cu capu'n piept, pașim cu frică, cu fețe blânde de cucernici,
Ș'apoi veniți, aținte pârleo... sunt ca și-o pasăre de pradă
Ce bucuroși ar fi cu toții, ca n'ntiși pe masă să ne vadă!..
Și munții noștrii, aur poartă, dar aurul nu-l pentru ori care,
Și țara dacă noi românii, din mică am făcut o mare*

*E tot a lor!.. Noi, n'avem parte, de cât de răs și de osândă
Și stăm cu mâinile în solduri, privind la hoarda ce-a flămândă!..
Strămoșii noștrii fost-au oameni... noi, însă, doar o stârpitură
Și toată ziua ne tot batem cu pumni'n piept și facem gură,
Avem eroi veniți cu trenul... avem eroi de cafenele*

*Sunt negrii toți în cerul gurii, și au și cinci zeci de măsele;
Pe pieptul lor vezi decorații, și mândrii, falnici, mai sunt vere,
Dar ei s'au înfrățit cu Bocu... cu Năhâm, Șloim, David și Stere!..*

*De ce, nu înviezi tu Tepeș, să vezi cine-s stăpâni pe țară
Jidanii cum ne mai sugrumă... și... cum ajuns-am de ocară,
Ostașul ce-a mușcat țărâna, carea văzut moartea în față
S'a tot schimbat și-ai crede astăzi, c'ar fi o pară mălăiață
Lui Ițic și-a întins obrazul, să-l scuipe și să-l palmuiască
Apoi ia mai adus nevasta și fica să i-o necinstească
Iar crucile de pe morminte, le-or da chibrituri să le facă
Păcat de trupul ca un munte, de are minte-așa sărac!..*

*Un om ne trebuie, unul singur, dar cu iubire de moșe
Să învieze iar trecutul, și să ne scape de sclăvie;
Un om, un suflet... o virtute, să știe ca să se răsbune
Și clopotele, dar să bată... șapoi, și buciume să sune,
Suntem sătul de vorbe goale, amar de țară va fi mâine,
Jidanul, are fața blândă, dar inimă are de câine!..*

*Nu stați români în adormire, treziți-vă că nu e bine:
Strămoșii, țara-au apărât-o, iar voi s'o pierdeți, e rușine!..*

București.

Vintilă Petrescu-Vrancea

Organizațiile noastre.

L. A. N. C. — Brăila.

În ultimul timp s'au organizat comitete ale LANC. în comunele: **Insurăteii** — preș. **M. I. Solcan**, Plopu Nou — preș. **I. Gh. Munteanu** și **Stuțești** — preș. **I. Maraloi**.

În acel județ LANC. va pune liste, în alegerile comunale.

L. A. N. C. — Orhei.

În ziua de 27 Dec. 1929 s'a constituit comitetul L. A. N. C. în comuna **Sirata** — jud. Orhei, sub președinția dlui **O. Tricolici**.

L. A. N. C. — Suceava.

În ziua de 27 Dec. 1929 s'a reorganizat L. A. N. C. în com. **Potenț** lângă Solca: Preș. **S. I. Galeș**, vicepreș. **A. Toderoș**, secretar **V. Hojbotă**, casier **Gh. A. Lazărean** și alți 12 mem. în comitet.

În ziua de 29 XII. 1929 s'a ținut o mare întrunire a Ligii în comuna **Comănești** și s'a ales de către întreaga adunare următorul comitet comunal al Ligii: Preș. **S. T. Maieran**, vicepreș. **A. Constantinescu**, secretar **M. Timotei**, casier **Gr. Collef**, stegar **A. Lucescu**, ajutor de stegar **I. Sofian** și alți 21 de membri în comitet.

În comuna **Todirești**: Preș. **I. V. Tabarcea**, vicepreș. **M. P. Sesezan**, secretar **I. Râpan**, casier **G. Grigorean** și alți 11 membri în comitet.

Pe ziua de 5 I. 1930 (ajunul Bobotezei) s'a ținut o mare întrunire a Ligii în comuna **Liziu-Murului**, unde

a deschis adunarea dl director școlar **V. Mitric**.

Pe ziua de 7 I. 1930 s'a ținut o mare întrunire a Ligii în comuna **Părtăștii de Jos**, în localul primăriei. După întrunire s'a constituit și aici din nou comitetul Ligii după cum urmează: preș. **I. Strugar**, vicepreș. **S. Strugar**, secretari **T. Lazărean** și **N. P. Strugar**, casier **V. D. Strugar**, stegar **D. Todosi** și alți 16 m. în comitet. S'au înscris a doua zi peste 100 de membri în Ligă.

În comuna **Mihoveni**: Preș. **I. Gorăș**, vicepreș. **N. Muș** și **Gh. Poroch**, secretar **G. Dârja**, casier **M. Crudu**, stegar **A. Marțuneac** și alți 13 membri în comitet.

Pe ziua de 14 I. 1930 s'a reorganizat comitetul Ligii din **Tisăuț** după cum urmează: preș. **V. Borosan**, vicepreș. **L. Gr. Pușcic** și **I. D. Andrieș**, secretar **I. T. Franciuc**, casier **G. A. S. Dorluc**, stegar **N. Roșu** și **G. P. Curedă** și 24 membri în comitet.

L. A. N. C. — Maramureș.

În ziua de 12. I. 1930, s'a ținut în com. **Berbești** o adunare populară în casele dlui **P. Codrea I. Gh.** cu care ocazie s'a reconstituit comitetul comunal, după cum urmează: Preș. **P. Bolian I. P.**, vicepreș. **P. Codrea I. Gh.**, **V. Faur I. Gh. Giulestianu**, secretar **F. Batin I. I. Patac**, secret. de șec. **P. Batin I. I.**, casier **Gh. Codrea I. P. I. Șt.**, stegar **P. Codrea I. V. a I.**, ajutor de stegar **Gh. Feier**, **Giulescu** teanu, inf. **I. Codrea I. I.**, bibli. **P. Codrea I. I.**

Incurajarea foilor de propagandă culturală și națională.

Suntem un popor plămădit prin multe suferințe, cu istoria înșiruită cu slove scrise cu sângele eroilor, vărsat pe câmpul de luptă, suntem o țară, care prin vitejia nespusă a oștenilor ei, a putut ca după secole trecute să-și strângă toți feciorii la un loc, formându-se România mare, buchet de oameni voinici, viteji și deștepti; cu aceleași simțăminte, cu același glas și cu același minunat port. S'a făcut din România mică și ciopârțită, o țară mare și puternică, în conjurată cu multă dragoste de prieteni și ocolită de dușmani.

Însă provinciile cari suferiseră atâtea chinuri, venind la sânul mamei, au adus cu ele oameni ce nu ne vor decât răul cu toate că-l hrănim cu bogățiile pământului nostru.

Către aceștia trebuie îndreptate privirile tuturor bunilor români și să mai încercăm ca pe acești streini de neamul nostru, pe minoritari, să-i aducem aproape de noi, să le smulgem din suflete ura și să le infiripăm aceleași calde și nobile simțăminte de patriotism, făcând din dușmanii și clevetitorii de azi, cetățenii vrednici de toată stima prin devotamentul ce vor avea către patria noastră, ce acum este și a lor.

Dar pentru ca să putem duce la bun sfârșit aceste gânduri și dorințe trebuie ca nici un român să nu steie în pasivitate ci să pornească la ofensiva cultural-națională, binecuvântată de tot omul conștient; fiecare să muncească fără precupețirea materialului sau timpului și să nu privească cu indiferență și cu dispreț svârcolirile entuziasmate ale unora, fiindcă numai atunci truda va avea roada dorită și folositoare. Și cel mai eficace mijloc pentru „înfrățire” este în primul rând presa, deoarece hârția tipărită străbate tot largul țării, ideea sănătoasă nu dispăre repede din mintea cetitorului și încă alte multe avantaje pe când mijlocul conferințelor nu-l găsim cu prea multe șanse de izbândă, căci vorbirea îndrumează pe bune căi numai pe auditorii dintr'o sală și mai depinde de talentul dispoziția oratorului. Nu tăgăduesc însemnătatea conferințelor ci susțin numai că presa primează conferința.

Iată dar că orice îns trebuie să sprijine presa, căci ea este sdrobitoarea dușmanilor și unificarea sufletelor celor cari formează statul nostru.

Presa are și ea însă o meteahnă. Nu toate ziarele sunt bune și de folos. Apar astăzi gazete de ale partidelor politice, cari în loc de vorbe miseroase și adevărate svârlă prin coloanele lor numai minciuni și injurături, că rămâi scârbit cetind-le iar bleștilor oameni dela sate nevinovați în credințele lor, le otrăvesc sufletele. Fiecare stă să fugă de astfel de ziare și să îmbrățișeze numai pe cele cu caracter pur educativ-cultural-literar-național, numai acestea aduc bine țării, o întăresc și face apropierea fiilor ei.

Deci grijă deosebită în alegerea foilor bune de cetit, să dăm sufletelor cari nu ne iubesc numai doctorie cu adevărat tămăduitoare căci numai atunci scopul va fi adevărat atins.

George A. Costea Habud.
Inv. Prahova.

Rugăm cetiți, răspândiți și abonați siarul adevărat național-creștin „Apărarea Națională”!

